

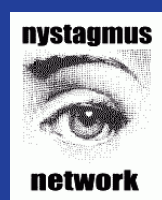
Verze tohoto příběhu poprvé vyšla v letáku Focus organizace Nystagmus Network. Více příběhů o medvědovi Severínovi si můžete přečíst v knize „Tales of Northwick“ nebo poslouchat na CD. Kniha i audio CD jsou (zatím jen v anglickém jazyce) k dostání na webových stránkách Nystagmus Network – www.nystagmusnet.org

Komentáře ke knize:

„Za ty příběhy jsem velmi vděčná. Mě a mému synovi Jakeovi pomohly k tomu, že jsme si promluvili o mnoha věcech.“
– Jakeova maminka Carol.

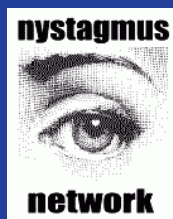
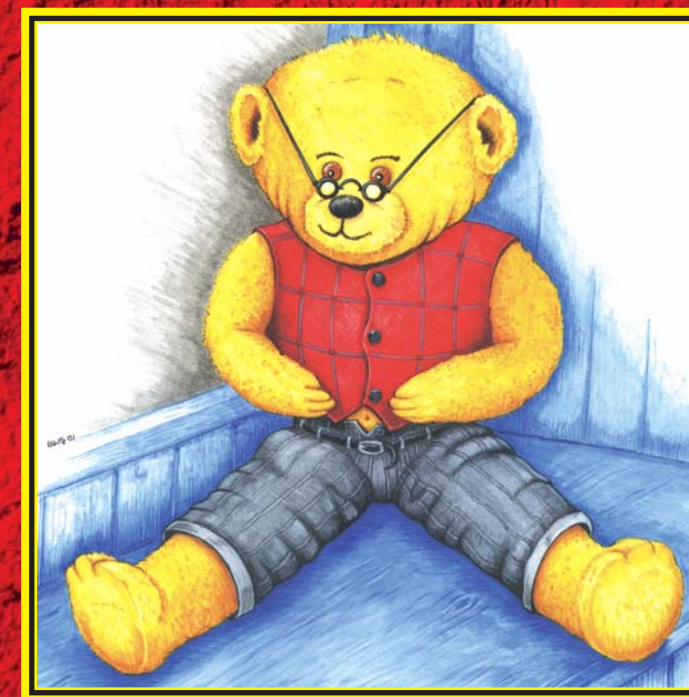
„Díky Bohu za Severína! Už s námi cestoval do 2 školek a teď do školy. Podal učitelům skvělý pohled do Oliviina světa.“
– Maxime, maminka Olivie.

Nystagmus je druh zrakové vady, kterou není možné korigovat brýlemi ani kontaktními čočkami.

PŘÍBĚHY O SEVERÍNOVI

...o jednom zvědavém a hladovém medvědovi

Nystagmus Network je britská charitativní organizace.

Podporujeme lidi s nystagmem, výzkum o nystagmu a šíříme informovanost o nystagmu. Příjem pochází z členských příspěvků, darů a benefičních akcí. Nedostáváme žádné státní dotace.

Kontakt Nystagmus Network:

email: info@nystagmusnet.org
website: www.nystagmusnet.org

© Copyright Nystagmus Network 2011

DORTY a DOTAZY

Dorty a dotazy

Příběh o Severínovi pro nemocnice

Severín je velmi zvláštní medvěd. Bydlí v domě u jednoho kluka, který se jmenuje František. Severín i František mají oba nystagmus.

Severínovi se skoro nechtělo ani uvěřit, že to je už rok, co žije s Františkem a jeho rodinou. Během té doby pěkně vyrostl – a ztloustnul v pase, jak už to u medvědů bývá. Dnes je zrovna čeká oslava. A oslavy jsou skvělé, protože oslava rovná se dort. Jenže ne v šest ráno.

Aby Severín odvedl pozornost od kručícího břicha, vstal z postýlky a šel se podívat přes chodbu za Františkem do pokoje. František se našťestí právě probouzel. „Pamatuješ si, jak jsem k vám přišel poprvé,“ spustil Severín, „a požádal jsi mě, ať udělám to s těma očima? Vůbec jsem tenkrát nevěděl, o čem mluvíš.“

„Jo, pamatuju,“ odpověděl František, pořád ještě zachumlaný do peřiny. „To bylo poprvé, co jsme oba dva viděli někoho jiného s těkavýma očima. Ani jsme předtím nevěděli, že se nám oči pořád hýbají. Zvláštní, když na to teď pomyslíš, co?“

V rohu Františkova pokojíku se Severín dost hlasitě uvelebil v sedacím pytli a složil si ruce pod hlavou. Ale ten hluk nebyl jen ze šustění sedacího pytle, Severínovi navíc tak hlasitě kručelo v břiše. „Pamatuješ si, jak jsi po mě chtěl, abych se podíval do zrcadla?“ zeptal se medvěd, „Ale ani tak jsem pohyb svých očí neviděl.“

„To si taky pamatuju,“ odpověděl František, „Ale myslel jsem si, že jsi prostě blázen, když jsi mi tvrdil, že se mi oči ani na chvíli nezastaví. To už je tak dávno, než jsme zjistili, že nám oči – myslím všechny naše čtyři oči – dělají úplně to samé.“

„To tedy ano,“ řekl Severín, „Ale dokud nám tvoje maminka neřekla, že máme oba nystagmus, moc jsme tomu nevěřili, co? Jak že jsi tomu předtím říkal, „nízkobus“?“ uchechtl se medvěd.

„Ty jsi to slovo také neznal!“ namítl František trochu našťavaně, když se soukal z peřiny a posadil se na posteli. „A pak jsme měli spoustu otázek.“

„Proč zrovna my? Zlepší se to někdy? Nebo zhorší? Jaká je příčina? Je to nakažlivé?“

„Ale úplně nejlepší otázka,“ řekl Severín, „byla ta, na kterou ses zeptal pana doktora v nemocnici: Budu muset kvůli

energii, kterou oči spotřebují na hýbání, víc jíst?

To bylo tak vtipné! I já jsem viděl, jak se tvářil překvapeně.“ Oba se smáli při vzpomínce na pana doktora, který z toho úplně ztratil řeč. A František dodal: „Ale nakonec ani neodpověděl, co?“

Na to Severín už neřekl nic. Vlastně byl rád, že na to doktor neodpověděl, pro případ, že by to nebyla ta správná odpověď. Pro Severína byla odpověď zcela jasná. Samozřejmě, že musí víc jíst. Jeho oči přece spotřebují daleko víc energie než oči jiných medvědů – nebo lidí.

Zatímco byl Severín tak neobvykle potichu, František si vzpomněl, co jeho maminka řekla krátce po příchodu Severína. „Maminka měla také dobrou otázku, že jo?“ řekl Severínovi.

„Věděli jste, že vidíte věci jinak než ostatní lidé?“

„A medvědi,“ dodal Severín. „Ano, o tom jsem nikdy předtím nepřemýšlel. Nebo že nikdo jiný neví, jaké to je vidět věci tak jako my.“

Pak si spolu začali povídat o tom, jak daleko nevidí. A že vidět jim trvá déle než ostatním lidem (a medvědům). A že vidí hůř, když jsou unavení, nemocní nebo rozčilení. „Nebo hladoví!“ vykřikl Severín. A s tím se medvěd vymrštil ze sedacího pytle a povídá: „Vstávej, Františku! Ted' už je určitě čas na dort – totiž oslavu, myslím!“ ●

